

FEJETETEJÉRE ÁLLÍTOTT GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS

Életige

2008. szeptember

Chiara Lubich írásának felhasználásával

„Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal! Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért!”

(Lk 6, 27-28)

„Szeressétek ellenségeiteket”. Ez igen! Ez aztán tényleg a feje tetejére állítja gondolkodásmódunkat, és egy csapásra megváltoztatja életünk eddigi menetét! Mért is titkoljuk: valamilyen kisebb vagy nagyobb ellenségé mindenkiné van.

Ki az ellenségem?

Például az az undok, ellenszenves nő a szomszédban, aki mindig kavar, és valahányszor összefutunk a liftnél, gyalog megy inkább az emeletre...

Az osztálytársad, aki ott ül mögötted az iskolában, és te rá se nézel, mert egyszer beárult a tanárnál...

Az a lány, akivel együtt jártál, aztán mással kezdett járni...

Ugyanígy, vannak olyanok – és voltak mindig is –, akik a papokban látnak ellenséget, és gyűlölik az egyházat.

Mindezeket és sok mindenki mást, akit ellenségnek tartunk, szeretnünk kell.

Tényleg szeretnünk kell?

Igenis, szeretnünk kell őket! És senki ne higgye, hogy elég a gyűlöletet valami szelídebb érzésre változtatni. Itt többről van szó.

Hallgasd csak, mit mond Jézus:

„**Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót** haragosaitokkal! Azokra, akik átkoznak benneteket, **mondjatok áldást, és imádkozzatok** rágalmazóitokért!”

Látod? Jézus azt akarja, hogy a rosszat a jóval győzzük le. Szeretetet kíván tőlünk, konkrét tettekben megmutatkozó szeretetet.

És itt jön a kérdés: miért ilyen parancsot adott Jézus?

Mert azt akarja, hogy az Atyára tekintsünk, őt utánozzuk; Istent, aki „felkelti napját jókra és rosszakra, esőt ad igazaknak és bűnösöknek”.

Igen, éppen így. Nem vagyunk egyedül a világon: van egy Atyánk, és **hasonlóvá kell válnunk hozzá.**

Szeressük tehát ellenségeinket!

Mert csak így lehet megszüntetni a viszálykodást, és ledönteni a falakat, amik elválasztják az egyik embert a másiktól. És csak így lehet igazi közösségeket építeni.

Hogy ez nehéz, sőt fáradtságos?

Ne félj! A mi részünk csak egy kicsi erőfeszítés, Isten aztán hozzáteszi a hiányzó 99 százalékot, és... a szívünket elárasztja az öröm.

Történt egyszer,
hogyan...

Jól megtanulta ezt a leckét a kis **Jerry**, egy washingtoni

színes bőrű fiú, aki az átlagosnál jóval fejlettebb értelmi képességeivel egy különleges osztályba került. Itt viszont csak fehér gyerekek voltak rajta kívül. Akármilyen intelligens volt is, nem tudta megértetni az osztálytársaival, hogy egyenlő velük. **Fekete bőre miatt magára vonta minden gyerek gyűlöletét**, annyira, hogy karácsonykor, amikor az osztálytársak ajándékot adtak egymásnak, Jerryt kihagyták. Erre ő sírva fakadt. Hazafelé menet azonban eszébe jutott Jézus... „Szeressétek ellenségeiteket...” Édesanyja beleegyezésével **ajándékokat vett**, és fehér testvérei között jó szívvel szétosztotta.

Milyen rosszul eshetett a firenzei **Elisabettának**, hogy egy csapat vele egykorú fiatal **kigúnyolta, mert misére ment!** Vissza akart vágni, aztán inkább rájuk mosolygott és a templomban sokat imádkozott értük. Míse után megint feltartóztatták és megkérdézték, miért viselkedik így. Ezt felelte: aki keresztény – és ő az –, annak mindig, mindenkit szeretnie kell. S olyan **mély meggyőződéssel mondta**, hogy a tanúságtétel jutalma sem maradt el: következő vasárnap mindegyiküket ott látta a templomban, az első sorban feszülten figyeltek.

www.teens4unity.net